

sos passejants, ciclistes, excursionistes i altres espècimens freqüentadors dels camins de Bescanó a Sant Gregori la cosa no els ha fet cap gràcia.

>> Els guals al Ter solen tenir mala fi, com aquest que fa unes setmanes encara era operatiu a Bescanó. (Autoria: DANÍ VIVERN)

Art al carrer | Ja fa set anys que, gràcies al festival d'art urbà contemporani, el denominat Milestone Project, els gironins descobrim racons i façanes de la ciutat de Girona transformats amb l'aparició de murals de gran format. Aquest any, tres pintores reconegudes internacionalment han estat convidades a omplir espais gironins amb les seves creacions. Es tracta d'Andrea Michaelsson Btoy (Barcelona, 1977) i de les argentines Milu Correch i Hyuro. El cartell d'aquesta edició és de la francesa Marine Philomen Roux. Una de les obres, a la zona del Portal Nou i de la qual és autora Andrea Btoy, està dedicada a la mestra i activista Antònia Adroher i Pasqual (1913-2007).

Aquesta tardor també s'ha pogut veure l'obra del fotoperiodista gironí Pep Iglésias i Trias (1958-2018) en una mostra a la Casa de Cultura de Girona titulada «Anacronismes, 1978-2009», nom que ell mateix va donar-li quan ja s'estava organitzant.

Iglésias va reunir un fons compost per més de 140.000 imatges. Aquesta exposició en presenta 140, representatives del seu treball al llarg de molts anys, especialment al *Diari de Girona*. Un llibre amb el mateix títol que la mostra recull unes 400 fotografies més. Les imatges s'acompanyen amb textos del crític d'art Eudald Camps i de les periodistes i escriptores Imma Merino i Eva Vázquez, tres conegudes signatures que perfilen la trajectòria d'aquest malaguanyat i prolífic periodista gràfic.

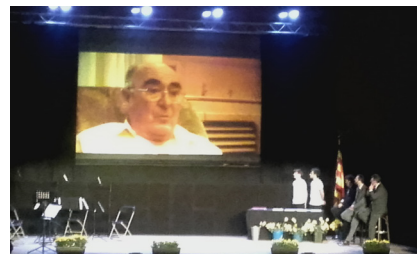
EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

Refer. Fer i desfer | El puig de Sant Martirià és un espai primordial en l'imaginari banyolí. Hi ha el mirador (el primitiu, l'original, no el pictòric i amansit Joan de Palau) i l'antic convent; el turonet, amb les oliveres, d'esquena al pla de Martís, és el racó més toscà d'una comarca que té ondulacions florentines a la part de llevant. Va ser aquest el lloc triat per l'artista Jaume Geli per elevar el seu «projecte de reconstrucció popular», que posteriorment es va poder veure a La Factoria d'Arts Escèniques. Una processó laica va pujar al puig de Sant Martirià, on es van instal·lar tretze arcs de metall, sobre les ruïnes del convent. El resultat final va ser un espai obert i recollit alhora, que va reviure la transcendència que devia de tenir, segles enrere, el convent original. Segons l'artista, va voler «fer dialogar espai i temps en una intervenció artística en present (el mes d'octubre de 2018) al puig de Sant Martirià, que, no ho negaré, incorpora al seu discurs global els fets a la comarca i a Catalunya l'octubre de 2017». Espai i temps, recolliment i cel obert, dimensió humana i memòria. Magnífic.

Víctimes del franquisme | L'acte d'homenatge a les víctimes del franquisme també va ser un acte de memòria i de dimensió humana, més exactament de dignitat humana. Us transcriu les paraules pronunciades per Jordi Galofré, una de les persones que més hores ha dedicat a la recuperació d'històries i pal de paller de l'organització de l'acte: «Es lliurarà a un centenar de familiars de persones condemnades en consell de guerra un document que declara la nul·litat d'aquest consell. És una manera de tornar l'honor i la dignitat a un centenar de persones injustament condemnades a presó, i algunes afusellades, pel franquisme. En la persona d'aquests condemnats es vol homenajar totes les víctimes del franquisme: els que van morir al front, els que es van exiliar, els que van morir en els camps de concentració nazis, els que van ser internats en camps de concentració franquistes, els que van fer treballs forçats en batallons de soldats treballadors

i els que van ser depurats i van perdre la feina. I també a les seves famílies, que van haver de sobreviure en condicions difícils i penoses». L'acte va ser intens i emotiu, just i necessari.

>> Un moment de l'homenatge a les víctimes del franquisme que es va dur a terme el 15 d'octubre al pavelló de la Draga de Banyoles. (Autoria: XAVI XARGAY)

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

A Blanes, homenatge a Maria Rosa Vidal | Amb més de cinquanta anys de la seva vida dedicats al món coral, com a directora, primer, de les Veus Blanques, entre 1971 i 1991, i, després, de la Coral Jubilate del Casal Cívic Benet Ribas, Maria Rosa Vidal Capdevila és una persona d'un gran carisma, molt estimada pels seus conciutadans, sobretot pels que, en una formació o altra, han estat sota la seva batuta. Aquests la van homenajar, fa poc, amb un acte molt emotiu, celebrat al Teatre de Blanes, que va comptar amb la presència de l'alcalde, Mario Ros Vidal, que és precisament fill de l'homenajada i també músic. Més enllà d'obsequiar oficialment la senyora Vidal, Mario Ros va sorprendre la seva mare fent aixecar d'entre el públic tots els qui, en un moment o altre, havien cantat amb ella, per formar una coral que ell mateix va dirigir i que va dedicar-li diverses peces.

Aniversaris i xifres rodones | A Santa Coloma de Farners celebren els cinquanta anys de la revista *Ressò*, que va treure al carrer, l'any 1968, l'equip de Joaquim Trias i Mas i que ara porta el Grup Editor Farners, amb l'impressor Albert Puig al davant (la revista s'ha imprès sempre als tallers de casa seva, Arts Gràfiques Cantalozella), junt amb un consell format per Albert Alberca, Laia Ferré, Nil Làzaro, Artau Pascual, Francesc Solà, Georgi-